

להיות **הצאת דבר**. כמוכן צריך לשאול את **הבן השני**, שהוא אולי כאן עיקר. ומי כמוך יכול להיטיב לעשות זאת ולהודיע על כך. ביחוד בספקי שאינך יוצא מן הכלל תהא דעתך בענין זה סדורה.

עד כמה שידוע לי רבניצקי קורא את הבוקר **בקביעות**, הרשות בידי איפוא לשער שראה את **מאמר אלו** או כמה מהם. דבר אחר, ראה את יחסו **סוף סוף אמרת לי** פעם שיחטו אל פרי עטי חיובי **למדי**. השאלה היא כמוכן אם ירחיק לכת בחיוב זה **עד כדי כך**, ועד כדי שכר סופרים. חנם איני יכול **הדי לעשות דבר**. אם אתה יכול — פתה אותו. **אני מזכה לתשובה מהירה**. הייתי רוצה שתהיה **גם ודונית באמת**.

המסור הרי ודאי קיים. חוק ההתמדה נוגע גם **בהם** מה יצא מגופיניקל? החלמה שלהם. **כן**, לא חידך, מי יודע אם אשר אהבת

אורי

שלום אמא לי,
בחי לכתוב אליך, ופתאום נתברר לי לפי **האירי** מכתביך האחרונים שתחת ידי שבאמת **כדי עמדו עדין ועדינים**.
את העתונים אני מקבל פחות או יותר בסדר. **כן אני מקבל** את הבוקר מבנימי (מגיה בדבר **שהתיירו** עם רטוש) — לא בסדר, לגמרי לא **בסדר**, אבל בכל זאת מקבל.

שמחתי מאד על התהפכות הקומות — כמוכן **שמחתי גם על** שלא הייתי באותו מעמד — זוהי **עזת שבחתי** נשאר כמו שהוא, ובעיקר שאבא **סירא באמת**. ונראה שגם את כך מכיוון שאת שרה **בשרים** מאז חן בעיני יותר מכולם אחר השמות **תפלה לכלב**. מזל טוב למנהלת החדשה, צריך **לקחת שאין** והכר כרוך בסכסוכים עם המנהל **העליון**.

מכתבי נשתהה עד הנה משום שגם אצלי חישוב **השולם** להתנהג קצת (רמז לאחר משבר מינכן **ב1938**) ולא ידעתי להיכן אותה, אולי אפילו **לארץ ישראל**. עכשיו לפי שעה חזר על מכונו. **החלתי** מבקר שעורים באוניברסיטה — ביתר **ריות**, בבית הספר המעסי ללמודים גבוהים (מירי **תוכל להסביר** מה זה ביתר ריוק) — התחלתי **מעט את שני** בכתבות שהניחה לנו מלכת שבא **סביב השמורד**, יחאל היילפריין, כתב אנדה לבני **הצדדים בשם** מלכת שווא" של אבא. גבר **אנטיפי**, בהיסטוריה וכו'. בן הגשת בקשה בענין **הקטנים**, האם אלוהי הנדרים והעולמות **המנוצחים** שלי ושל אבא שלי עד עשרה דורות **יניח אותי** להשאר בפאריס, אפשר ואולי יזכה **אבא שלי** אפילו לבן רוקטור, ואפילו שאהיה זה **אני**. אבל כאמור אין זו התחייבות ולא הבטחה. רק **השקעה** של זמן למודים 300 פרנק דמי הרשמה. **את השק** לנטבמבר קבלתי, ותודה. לר"ד רוזנפלד **אני רוצה** משהו למעלה מלירה, אבל איני זוכר **בדיוק** מפני שדבורה רפאה אצלו את שיניה **לאחרונה**. לא כתבתי על כך, מפני שבשעתו סבור **הייתי** שדבורה תוכל לסדר את חשבונו.

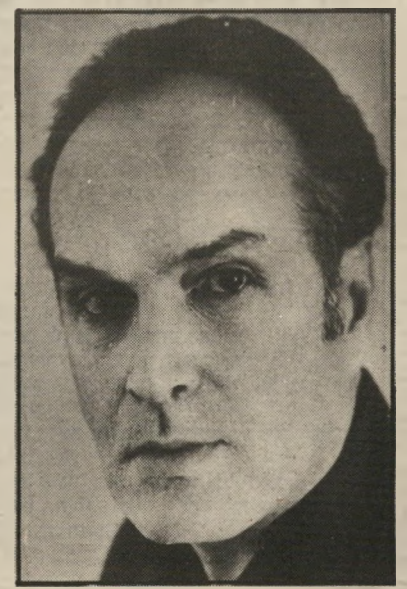
שלום לעזר, למירי ולמנחם.

שלכם, אורי

רקפת שלי קטנה,
שלוש, ביום א', הרצתי לך עוד פתקה אחת **קצת**, האתמול הגיעני מכתבך ונעצבתי אליך **רקפת** הקטנה, הפתוחה, היושבת בצל.
ולתנתן בדבר הטפוס הרגיש אין אני מסכים, **ילדתי**, וכבר דברתי אתך על אלו. וכבר כתבתי **לך על הכו** ועל החולשה, וכבר כתבתי לך שאני **סומך** בך. ובסדר גדול, באמת באמת, גם אני קר **המז** המפורסם והמובוק, עברו עלי בחיי ימים **ושבועות**, אולי גם חודשים, ואולי לא פעם אחת **בלבד**, של הרחוקי: תור בעולם — וטעמים **מטעמים** שונים היו לי לכך בשעתם, ולוא הייתי **סודק** עם מאד, אולי יכלתי למצוא כהם גם עתה, **הבמה** רבה של נכוחות ואמת ומציאות. ואם יש **בך כל מדה** של אמון באפיי וסמיכה על כוח שכי, **הנה אפי** זה וכוז זה, או אפי ממין זה וכוז ממין זה **היזה** דבר שבגדר השג, וודאי יש ויש רבים **וגדלים** וטובים ממני בו, ואין שום טעם שימנע **ממך**. להפך, לפי עניות דעתי והואת עיני **הדגשת** לבי לא — כמוך מבחינה זו. וכבר **סתבתי** לך על כך פעם, ומרוע לך לתוכרי את דברי **בלקך**. ולמח תפרשי הכל הכל הרועה.

תעצבתי אליך, והגיתני בך. וזכרתי אותך בערב **נשען** לאשוננו. ואיני זוכר מי מאתנו נרדם **בדוועתי** של מי. וזכרתי אני את הרמעות הרכות **בהפרדתו** בשדה. וזכרתי אני את ישיבתנו בשדה

ערב אחד, ופניך דומעות, ויפות ונחרצות. ואת **בואך** מבוהלת אלי וידך כתומה ופניך עונים **אשמה**. ואת שבתך הראשונה כתומה ואת אונך **מתוך** הרמעות בזרועותי. ואת היותך שלי מאד, **כולך** שלי. והאמתני שוהו פסק הריו. ולמה זה **מתכה** את לפסק ממכתב למכתב. וידידותי לך **תמיד**. ואהבתי כל זמן שיהיה ככוחך לעמוד בה. **ויש** לך מקום בעולם, ואם קשה הוא, אבל לך **להחליט** אם אין הטוב שבו שקול כנגד קשיו. **והלא** באמת טוב אני אליך תמיד. והלא באמת לא **יתכן** הוא שתרגישי שגופך, שכולו שלי, ולבך, **שכולו** שלי, וראשך, שכולו שלי, וכל כולך **שכולך** שלי, שכל אלה מיותרים הם בעולם ואין **להם** מקום. לולא היה הרב קשה ומעצב כל כך, **כמעט** היה בו כדי לבדה את הרעת. נכון, כתי? **ומכיוון** שכך נודעו עתי למקרא השפעתה של **מסכנה** הצופה וריקה אחת על ילדתי. ועל ההר **הזרים** מה ש'טוב היה להיות'. ועל הפחד מפניהם. **שיבואו**, ושירגישו שאין בך כוח לעמוד. וככל **ידיעתי** שבגדר ההרורים הרי אלה דבר כמעט **נורמלי**, ו.א. שכל אדם עשוי להרהר מעין אלה **במצב** של משבר נפש, נכאבתי. וכבר פעם רברתי **אתך** על אלה, בעמק, בלילה אחד. ואי אפשר

אלכסנדר פין: "ראיתי את הפן כמנהגו"

שתעשי מדהה ילדה שלי. ולא כך, ולעולם לא. **והם** לא יבואו, ילדתי. ואת אמרתי יסורו אליך, **אבל** מבער למראית החולשה ירגישו את הכוח **האצור**, וירגישו שיש בך מנוחת הרעת ובטחון **הלב**, מתחת לגל ערבלי הרוח. ושיש לך על מה **להשען** ושאין את מופקרת להם ולא לשום אדם **אחר**. נכון, כתי?

ואת כתבי לי. ואת המכתב לעזי כתבי לא **בראשי** פרקים כי אם במלואו. בהרחבה. ואת **מכתבו** אליך אל תשלחי לי. וגם לא את מכתבך **אליו**, וגם לא את מכתביך אלי.

כי ביום ששי זה לא אהיה בירושלים. צר לי **המקום** בתוכה וירדתי לתל-אביב, ועוד לי לגמור **כאן** את אלישע ולמסרו ועוד אין לי מקום ללון **אלא** לילה זה ומחרתו. ועוד עלי לסדר כאן כמה **סדורים** והייתי רוצה להגיעך עוד השבת הזאת. **ואולי** אגיעך רק בשבוע הבא. אעשה אצלך רק **ימים** מעטים. ולהתראות מאד מאד מאד. והיי **רגעה**.

ולילות מנוחה, ילדי, באמת. ובכלל. וחוקי **ואמצי**, גיל, **וכפי** לעורך.

אורי

ילדתי הרבה,
עכשיו שאין מכתבים ממך מגיעים אותי כסד" **רם**, דומה שאני חש בחסרונם מאד. וכמעט אין יום **שאיני** מהרהר בך ובדברים אחרים שארצה אני **להגידם** באזניך, ומדה שמתקשה אני להעלותם **על** גבי הניר, שהם מן הדברים הנאמרים מפה **לפה**, ולא בכל עת ובכל שעה.

ובעצם לא לכתוב אליך אני מבקש אלא **לקחת** בזרועותיך ולנער מתוכך כל מיני רוחות **רעות** ותבולות המתעלות בך ולא לפך בזרועותי **להיות** לי, ולך, ילדה טובה ורכה וגוהגת לתומה, **כמו** שאת באמת באמת. והוגה אני בך ערב ובוקר, **ופעמים** אף בצהרים ובשעות הבנים. וכמעט תש **כוחי** מהעורך ומן הנטיעה המתעכלת עלי.

ובבואי אליך ודאי יהי לך לסיח בפני הרבה **דברים** קשים ועצובים, ועלי יהיה לחזור באזניך **על** כמה עוברות קשות וירועות, עד שתהיי לי

תומם ובלב שלם, כמו שאת וכמו שאני, אבל קודם **כל** וראשית כל ועל הכל תעלה השמחה בלא דמע **ובלא** התיפחות. לא שתתגברי על אלו. לא תוצי **רכי** להתגבר עליהם. אחר כך אולי יצופו ויעלו **מעט**, אולי במלואם, כדי שנוכל לעקרם אחת ועד. **אולי** קצת יותר מדי, מקוצר כוחך לעמוד בהם, **אבל** כל זה יבוא במדה שיבוא לאחר זמן. לא **יפחית** את אהבנו הראשון. אמת שכך יהיה, **אהובתי?**

ולהתראות עם כל כולך אהובתי

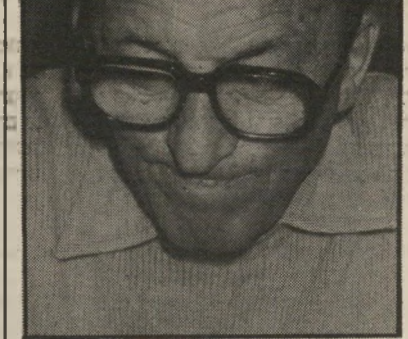
אורי

אור ליום ג'
אחר תצות. ועודי סחרחך סחרחך וטוב כולי. **וכולי** מבכרך. ובקשתי להרבות בכנויים. מאד. **וחששתי** שמא תעלי ששאלוים הם עמי מאוצר **המלים**. וצר לי.

אור ליום השבת
הייתי סחרחך כולי ועייף וחטפתי תרדמה. **וקמתי** ושקעתי ראש בתרגום המזונח ורק זה גמר **תי** אותו. ובעצם אשמתי כי על שהכברתי עליך **באכף** התרגום בימים המעטים שהייתי עמך. לא **כדין** אורח הוא. ורק מפני הנסבות דוניני לכך **חסר**.

וזוכרות זרועותי וכל כולי. וכולי מבכרך. **ומעתה** יחסכו כל הגיגי רע ומום. אמת? וככל **שתיטיבי** כן ייטב. וכן תיטיב.

והרבה נושאים לא הגענו לכללם. ועליהם **כתבי** נא. וכתבי על דברי עליך ודברייך את. **והוגה** אני באיזה עציץ למנחה. מבקש אני אחד **שפירחתו** ברחוקי זמן מעט, ופרחו יודע, וכולו **חם**. וידע אני כמותו, אך לא כפרחים, ואם תרעוהו **הוריעני** ויגידך.

יואל עמרמי: ידיד נאמן ועורך

ועורי לעורך, אהובתי **ויהיו** כל לילותיך מנוחה

אורי

ולהתראות מאד אהובתי

יום ד'

שלום ילדתי-דבש שלי,
ורואה את שעור נשאר לך גליון אחד מן **הדפדפת** הגדולה, אם גם אינני יודע באמת עד **אנה** יגיעו בו דברי הפעם. שכבתי הלילה בשעה **מוקדמת** (קצת אחרי חצות בלבד), גם השכמתי **לקום** כמעט, לפי ערך שעות קימתי (התעוררתי **לפני** שמונה), ושנתי היטב ועתה קרוב לשתים **עשרה**, גם כבר עבדתי מעט, אך לא מתוך מאמץ **יחר**. ואני חש עצמי רגע וטוב. ורק עוד ראשי **סובב** הולך לו בעצלתים מעט משבוע הרביש. **ולא** אסע מכאן כי אם באמצע השבוע הבא. **ועוד** אינני יודע מה יהיה על ימי חופש הפסח. **והדבר** תלוי במדה לא מעטה בתכניות של כמה **בני** אדם וולתי. והחרר של בעל חרזי ירד בשב" **לנו** מן הפרק, אם לפרק זמן ואם בדרך כלל, ואיני **יודע** דבר וחצי דבר. ורק יודע אני כי ודאי הוא **שיצאו** לנו ימים מועטים על כל פנים גם בחופש **הארוך** הזה ולעומת שלשת ימי הפורים ודאי הוא **שהלך** הרבש נמשך והולך, ואם לסרוגים.) **ואמס** ישכתי עם רעי בכסית. ואת הוקן (יצחק **שרה**) לא ראיתי. אבל ראיתי את הפן (המשורר

אלכסנדר פין) כמנהגו, **והאיתי** הרבה פרזופים **מוכרים**. וסרתי שמה להתראות עם רעי שלא **ראיתי**ו זה כמה ימים ולא נמצאו: לעו שעה אחרת. **ועשיתי** שם כמצותי השעה **עמי**, וסח לי אשר **בפיו** ואשר נחודש **עמי**. ומהינין לזאת. ושמתתי **שלא** לקחתך **עמי** שמה, **גם** חושב אני שלא **אקחך**. שאין האוירה **נלמבת** עם כלל, גם ריח של **עפש** עולה. **ויש** שם הרבה מן הדיא, ואין שום **מתום** הלב. **גם** יש שם הרבה חוטת עינים הנבטת **אלי** במעט תמחן **ושקוזות** אדרי **נולא** עיני נשים **הן**, ואם אף בשעת **יום** ובינו **אלינו** אין ספק **שינעצו** בכל הישבת **עמי**. ואין בזה מן המועיל **במיוחד**. ואין בזה מן הטוב **ואין** בזה מן הנגעם ולא **כלום**. ואני ואת, **ילדתי**, מה לנו ולכל הראה **הגדולה** הזאת. ומה **לנתן** עם כל העפוש העפוש **הזה** וטובת לי מאד, **אחזתי** הקטנה וגם מתחיל **אני** לרגוע ולא **לארגע** עליך **שבועות** פתאם, ביום **מימים** ובלילה **מלילות**, **תתקן** פתאום חדרת **שוא** נואלת מעט **ומדה** שחזה **אזימו**: וקפצנית, **ואלך** הרבש **ימשך** עליך **גם** באין את בזרועותי. או **הן** גם בזרועותי **לא** יהיה **לך** קצו **חזר**, שלא **תראי** את הרגע **כשעת** גם **שיניה** חזרת, כי אם **כהיותה** באמת. ובתמים.

ועכשיו מחכה **אני** לאל. **והדאי** יפגישני היום **עם** נפש חרשה **מאחזי** השירה **שלנו** שנגעה אליו **סוף** סוף יד ההשראה. **ואחר** עלי ללכת **ולתחנן**. **והדאי** אעבור **הלילה** לחזר **רעי**. **שהמקם** שעשיתי בו יחידו **נקיפת** לב לי בו **תמיד**, **ואיני** יודע מה יחזרש עלי **בו** לילה **לילה**. **ועכשיו** ובשם **סוף**. חלג והלך. **באמת** האירה לנו **השמש**, **ועצרה** את השמים **בשבוע** שלנו. **עכשיו** **סילים** הם **לחגו** כנפשם **שבועם**. אין להם **למה** להפריע.

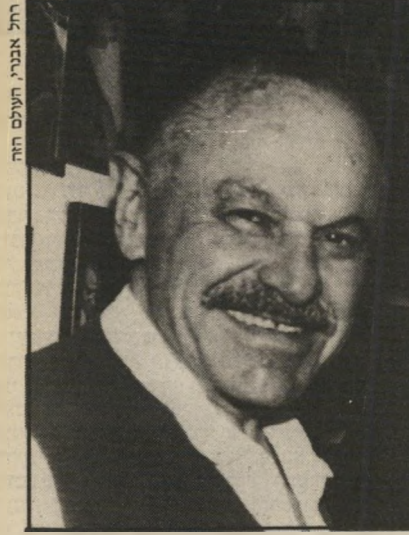
ואיך עברה עליך **הודך** בני, **ואמנם** בעמידה **עשית** אותה? **אשמתי** היא, **ילדתי**, ומוסר כליות **לי** מעט.

ומכתבי יגיעך **עלי** בשבד השבת. והלא לא **שבת** עצב תהי לך **זאת**. **בני**. **אני** גם גופי גם רוחי **רוננים** עלי. **הלא** תעמד **הרגה** גם בך, אמת, **בתי?**

ועורי לעורך ומחה של

אורי

אור ליום ד'

בנימין תמוז: קיבל את המכתבים לידיו

את על סרט שהסעיך **והדך** את **מנוחתך** — ואין **אף** רמו על תכנו **וסוד** **הנעש**. **היך** אוכל ואנסה **להשיב** לך את **הזנע**. **גם** איני יודע אם ענין הוא **לאמנות**, או אולי אין **פה** כי **אם** קסע תרעה או קו **פרצוף** שהעבידך מן **הבן** **אל** **הדום** שאינם בו כל **עיקר**. ומבקש אני **להיחזי** כי **עד** שיגיעך מכתבי זה **כבר** תשובי אל **הרגע** **ההוא** **ושבת** לא יהיה צורך **למנוע** כוה. ומה **שנוגע** **לאמנות** בכללה, שיש בה **מן** הגעש, אבל **חוששני** **שקשה** **למסא** חיות אמנות **שתהיה** עוה **כחיות** **חיים** **מקבילו**: **לה**, ואולי יתכן **לראות** בה כמדת **מה** **מעין** **חרטלי** **חיות** ופורקן **חיות** בתחום **שניסלה** **סבתו**.

וצר היה לי **הדך** **האחרון**, **ממצאי** השבת. **בקלות** כנה **יחמר** **הזנע**. **בן** **שבוע** **שלם**, ובסוף **פגישות** ומכתבים **רבים** **מכה**: **כל** כד **רופף** שווי **המשקל**? ושוב **המנ** **משמשת** **והזיזים** בך, וכולם **מן** הסתם **רעים** **קצת**, **שעל** **כך** **אף** **אינך** **סתבת** **אלי**